

Mai mult decât un izvor: *un strop de suflet!* Izvorul Tămăduirii

parohiaizvorultamaduiriiotosani@yahoo.com

izvorultamaduiriiotosani.iasi.mmb.ro

facebook.com/Biserica Izvorul Tămăduirii

Botoșani, Parcul Tineretului 2A

9 MAI 2021

APARE GRATUIT DUMINICA

NR. 19 (900) † ANUL 18

„Necredinciosul” care l-a mărturisit pe Hristos cu prețul vieții
- Duminica a doua după Paști, a Sfântului apostol Toma -

Expresia „Toma necredinciosul” este una dintre cele mai cunoscute, dar în același timp și una dintre cele mai false. Mulți cred că „a fi un Toma” înseamnă a pune totul sub întrebare, a cere permanent dovezi palpabile. În a doua duminică după Paști, ne sunt înfățișate două arătări ale Domnului cel Înviat către grupul mai restrâns al ucenicilor Săi, al acestora pe care El i-a ales și i-a numit „Apostoli” (Luca 6, 13). Mântuitorul S-a arătat viu după patimile și moartea Sa unui număr destul de mare de persoane. Aceste arătări sunt cele mai importante dovezi ale adevărului Învierii Domnului. Deși prin Înviere, trupul luat de Mântuitorul din Sfânta Fecioară a încetat a mai fi un trup pământesc, totuși, prin faptul că El S-a arătat unor persoane concrete, Învierea este un fapt istoric. Sf. Scriptură ne vorbește despre mai multe arătări ale Domnului Celui înviat, fără ca vreuna din aceste scrieri să aibă pretenția unei prezentări depline. După ce S-a arătat Mariei Magdalena și tuturor femeilor mironosițe, apoi în drumul spre Emaus la doi ucenici, apoi lui Petru, spre seară S-a arătat ucenicilor care erau adunați într-o casă din Ierusalim, ale cărei uși le încuiaseră de frica iudeilor. El a intrat prin ușile încuiate – *căci trupul Său nu mai era pământesc* – le-a dat ucenicilor pacea Sa, i-a încredințat de adevărul Învierii, arătându-le mâinile și dăruind puterea de a ierta păcatele. Domnul, preamărit acum prin Înviere, Se manifestă ca Acela Care dă pe Duhul Sfânt (Ioan 7, 39). Mântuitorul le-a arătat „mâinile și coasta Sa” (Ioan 20, 20). Ceilalți ucenici „s-au bucurat văzând pe Domnul”, după ce au primit încredințare de la El. Chiar și în drumul spre Emaus, ucenicii s-au arătat „zăbavnici cu inima” în a crede în Înviere. Numai după ce primesc adevărul Învierii, ucenicii se constituie martori ai acestui adevăr. Necredința lor este muștrată de Domnul: „i-a muștrat pentru necredința și împietrirea inimii lor, căci n-au crezut pe cei ce-L văzuseră înviat” (Marcu 16, 14). Toma nu primește mărturia celorlalți Apostoli, dorește mai degrabă și chiar pretinde o experiență personală a întâlnirii cu Hristos Cel Înviat, și încă una palpabilă, în care el să vadă semnul cuielor și rana din Coastă. Așa a considerat el că poate să identifice pe Iisus pe Care-l cunoștea înainte de Sfintele Pătimiri, de moarte și de Înviere. Domnul îi face pe plac lui Toma și se arată la fel ca ucenicilor prima dată, trecând prin ușile încuiate și adresându-se direct lui: „Adu degetul tău încoace și vezi mâinile Mele și adu mâna ta și o pune în Coasta Mea și nu fi necredincios, ci credincios”. Ceea ce s-a petrecut apoi ne arată că Toma n-a rămas necredincios, ci credincios, ba mai mult, el face o puternică mărturisire de credință: „Domnul meu și Dumnezeuul meu!”. Cuvintele lui nu sunt rodul pipăirii și al vederii, ci sunt rodul credinței. Astfel, Toma, în Duhul Sfânt, dovedește deplin și definitiv că inima sa este străpunsă de harul credinței. Toma necredinciosul devine, hotărât, Toma credinciosul. Toma L-a revăzut pe Domnul și a participat cu ceilalți la o pescuire minunată (Ioan 21, 4-11) și a cinat cu El la masă. El nu a rămas un necredincios, căci istoria de mai târziu a Bisericii ne arată că în India, primele comunități creștine sunt rodul lucrării misionare a Sfântului Apostol Toma. L-a propovăduit pretutindeni pe Iisus și L-a mărturisit că este „Domnul și Dumnezeuul său”. Amin.

ÎNVIEREA ȘI PACEA

Întru vestire spunem: „Hristos a înviat!”. Întru adevărită mărturisim: „Adevărat a înviat!”. Știm că acolo unde sunt doi sau trei adunați în numele lui Hristos, Mântuitorul Însuși este împreună cu ei, asigurându-ne că toate necazurile acestei lumi vor fi biruite în numele Lui. Altfel, învață Sfântul Apostol Pavel, care nu l-a văzut cu ochii trupești pe Cel înviat, dar i s-a arătat pe drumul Damascului, că dacă Hristos n-a înviat, zadarnică este și credința, la fel și propovăduirea. Mărturisirea „Adevărat a înviat” este semnul de netăgăduit că suntem, sau măcar încercăm, la rândul-ne, împreună cu El. Înfiorează gândul că și după înviere, Hristos ar fi singur, cum singur a rămas în Grădina Ghetsimani, când Apostolii Petru, Iacob și Ioan au adormit, lăsându-L cu întreaga povară a lumii. La fel înfiorează gândul că ucenicii ar fi rămas singuri, lipsiți de însoțirea Lui mântuitoare, dar știm și nu ne îndoim că Dumnezeu nu lasă omul niciodată singur, lipsit de ajutor, că în momente de cumpănă e lângă noi, îndrumându-ne spre biruință. Scopul pentru care Fiul lui Dumnezeu a venit în lume a fost acela de a aduce oamenilor pacea. Proorocii l-au vestit ca pe un împărat al păcii, ca pe un vestitor al păcii. La nașterea Sa, îngerii au cântat: „Pace pe pământ, întru oameni bunăvoire”; în predica de pe munte i-a numit fericiți pe făcătorii de pace; în ajunul morții Sale le-a spus ucenicilor: „Pacea mea v-o dau vouă”; iar acum, după Înviere, primele cuvinte pe care le adresează apostolilor, Bisericii sale, sunt: „Pace vouă!”. Într-adevăr, un dar mai prețios decât pacea nici nu ne putea aduce Hristos după Înviere, de dincolo, de la Tatăl său ceresc. Pacea, liniștea inimii, mulțumirea sufletului este toată fericirea omului pe pământ. Dacă ar avea omul de toate, dar n-are pace, viața este amară și insuportabilă. În schimb, dacă ar fi sărac și lipsit, dar are pace și mulțumirea inimii, are de toate. De aceea, poporul nostru spune așa: „De-ar fi sănătate și pace, că încolo bune-s toate”. Pacea este un lucru care depinde numai de noi. Vrea omul să fie bogat, nu reușește întotdeauna, căci asta nu depinde numai de el. Vrea să devină savant, învățat, nu reușește întotdeauna, căci asta nu depinde numai de el. Vrea să ajungă într-o funcție mare, dar nu reușește întotdeauna, căci asta nu depinde numai de el. A avea însă pacea, depinde de om și numai de om. Pacea este singurul lucru pe care nu i-l poate răpi nimeni omului. Ești bogat, hoții îți pot fura totul sau se întâmplă o devalorizare și ai ajuns la sapă de lemn. Ești învățat: un accident, o lovitură la cap și îți pierzi memoria cu toată știința. Ești într-o funcție mare: o schimbare politică și ai ajuns la munca de jos. Numai pacea, liniștea, nu o poate lua nimeni omului din inimă. „Pace vouă”, spune Hristos și prin aceste cuvinte vestește pacea dintre Dumnezeu și oameni, care stă la temelie păcii între oameni, între popoare și care este izvorul păcii și mulțumirii inimii noastre. În timp ce le spune apostolilor „Pace vouă!”, Mântuitorul, le arată mâinile și picioarele străpunse de cuie. Prin acest gest ne arată cu ce preț s-a obținut împăcarea oamenilor cu Dumnezeu: prin răstignirea Sa, prin moartea Sa a negociat această pace. Dumnezeu l-a trimis pe Fiul Său în lume ca să predice pacea. Cu sângele pe care l-a vărsat, Hristos a ispășit păcatele lumii, până și păcatele propriilor călăi. Prin moartea Sa, Hristos a semnat tratatul de pace între cer și pământ. Iar după Înviere, Mântuitorul a coborât pe pământ cu ramura de măslin a păcii. *Slavă Doamne, Învierii Tale!*

† Bun lucru este cercetarea unită cu credința, care, pe temelie credinței, zidește cunoașterea cea măreață a adevărului. †

Sfântul Ierarh Iacob Putneanul, mitropolitul Moldovei

Sfântul Iacob s-a născut la 20 ianuarie 1719 într-o familie dreptcredincioasă din Bucovina. Crescând în duhul adevăratei evlavii, la numai 12 ani a intrat în viața monahală. Formarea sa duhovnicească este legată de obștea Mănăstirii Putna și a Sihăstriei Putnei, dar și de Mitropolitul Antonie al Moldovei (1730-1740), al cărui ucenic a fost (același mitropolit care, în Kiev, l-a convins pe viitorul sfânt Paisie de la Neamț să vină în Moldova pentru a se forma duhovnicește). Văzând părinții putneni pe acest tânăr cu înțelepciune de bătrân și viață aleasă, l-au rânduit a fi hirotonit preot la numai 17 ani, apoi a fost ales egumen al Mănăstirii Putna la vârsta de 25 de ani. În anul 1745 a fost ales episcop de Rădăuți, unde a tipărit un Liturghier slavo-român și a înființat o școală pentru învățarea limbilor slavonă, greacă și română. După doar cinci ani, vrednicia și râvna sa au fost hotărâtoare pentru mutarea sa în scaunul de mitropolit al Moldovei, la Iași. Între 1750 și 1760 a desfășurat o intensă activitate pastorală și socială, promovând tiparul românesc și veghind la traducerea de cărți folositoare de suflet. Reușind să deschidă o tipografie, în 10 ani a tipărit 15 cărți de slujbă și învățătură în limba română, care s-au folosit în bisericile și mănăstirile din toate ținuturile locuite de români. Grija pentru românii din Transilvania, amenințați să-și lpede credința strămoșească, și-a manifestat-o atât prin tipărirea de cărți spre apărarea dreptei credințe, cât și prin hirotonirea de preoți și trimiterea de antimise în parohiile lipsite de păstori sufletești, în Maramureș și în ținutul Clujului. Sfântul Iacob s-a îndurerat pentru neștiința de carte a păstorii săi, deoarece, după cum spunea, „din creșterea copiilor, ca dintr-o rădăcină bună sau rea, toată viața curge”. De aceea a înființat școli și a tipărit cărți de învățătură și de slujbă, dând la lumină primul Abecedar românesc (Bucvar) și înființând, pentru copiii satului Putna, prima școală elementară rurală din Moldova. A dispus traducerea Vieților sfinților, care sunt adevărate manuale în care orice om, de orice vârstă, fire și stare, își poate afla un model de viață, dar în vremea păstoririi sale s-a reușit doar traducerea primelor 6 din cele 12 volume. Pe lângă purtarea de grijă față de Mănăstirea Putna și așezămintele ei, Mitropolitul Iacob a ajutat și alte mănăstiri și biserici, cum ar fi Mănăstirea Doljești, biserica Sfântul Dumitru din Suceava, Catedrala episcopală din Suceava și Catedrala mitropolitană din Iași, Mănăstirea și spitalul Sfântul Spiridon din Iași și altele. În vremea domniilor fanariote, a intervenit, împreună cu ceilalți ierarhi ai țării, pentru eliminarea unor forme de asuprire (desființarea veciniei în 1749) și a unor biruri împovărătoare (desființarea vădrăritului în 1756), în primul rând a văcăritului (în 1757), legând cu blestem pe domnii țării să nu revină asupra acestora. Ca un făcător de pace și ocrotitor al poporului, Mitropolitul Iacob a cerut, în anul 1758, hanului tătarilor să înceteze prădarea Moldovei, iar în anul următor a potolit o răscoală a poporului, impunând domnitorului să îndeplinească unele cerințe, pentru pacificarea țării. A muștrat adesea pe unii conducători din acei ani, din pricina cărora, în cele din urmă, a fost silit să-și lase scaunul mitropolitan în anul 1760, nevrând să îngăduie impunerea din nou a dărilor împovărătoare. Petrecând ultima parte a vieții la mănăstirea sa de metanie, Mitropolitul Iacob a continuat actele de ctitorire începute în perioada cât a fost mitropolit în scaun, devenind astfel al doilea mare ctitor al Putnei, întărind-o duhovnicește și material. Astfel, ea a devenit unul dintre stâlpii Ortodoxiei românești în vremurile grele ce aveau să vină odată cu răpirea Bucovinei de către Imperiul Habsburgic, în anul 1775. Retragerea la mănăstire i-a fost prilej Sfântului Iacob de adâncire în rugăciunea curățitoare și luminătoare de suflet. Simțindu-și sfârșitul aproape, după Paștile anului 1778 a mers la Sihăstria Putnei și a primit tunderea în marea schimă prin mâna duhovnicului său, Sfântul Cuvios Natan, luând numele de Eftimie. După patru zile, pe 15 mai 1778, a trecut cu pace la Hristos Domnul. A fost înmormântat în pridvorul mănăstirii Putna. Sf. Sinod al B.O.R. a hotărât, în ședința sa din 6-7 iunie 2016, trecerea mitropolitului Iacob Putneanul în rândul Sfinților, cu zi de prăznuire la 15 mai, ziua trecerii sale la cele vesnice.

PAROH: Preot Ioan Alupoaieni † Telefon: **0745 497143** † **Contul parohiei - BANCA TRANSILVANIA: RO81BTRLRONCRT0P90566101**

La redactarea acestei foi religioase, se folosesc informații preluate din mijloacele de informare în masă ortodoxe: **site-uri, publicații, reviste, ziare, cărți, știri.**

† PROGRAM LITURGIC †

ZIUA	ORA	SLUJBE și ACTIVITAȚI
Miercuri 12 mai	18:00	Paraclisul Sf. Icoane Portărița
Vineri 14 mai	18:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 15 mai	07:00	Sf. Liturghie, pomenirea morților
	18:00	Vecernie
Duminică 16 mai	07:00	Utenia și Sfânta Liturghie
	11:00	Program de bibliotecă
	18:00	Vecernie

Cunoașterea lui Dumnezeu prin credință

În Duminica Tomii aducem mulțumire lui Dumnezeu mai ales pentru darul credinței. Dumnezeu dăruiește tuturor oamenilor acest dar, pentru că „Dumnezeu dorește ca tot omul să se mântuiască și la cunoștința adevărului să vină” (1 Timotei 2, 4). Omul creat după chipul lui Dumnezeu poartă în sine posibilitatea legăturii sale cu Dumnezeu, o legătură personală, inteligentă și iubitoare sau afectivă. Dar nu toți oamenii cultivă acest dar al legăturii lor personale cu Dumnezeu, Făcătorul cerului, al pământului și al omului. Mulți oameni nu-și mai pun întrebarea: cine a făcut cerul și pământul, soarele și luna, aerul și apa, fără de care viața nu ar fi posibilă, ci se comportă în lume, în creația lui Dumnezeu, ca și când Dumnezeu nu ar exista. Dacă nu credem în Dumnezeu sau nu vrem să comunicăm cu Dumnezeu, aceasta nu înseamnă că Dumnezeu nu există. Însă cei care cred în Dumnezeu, Făcătorul cerului și al pământului, și intră în legătură cu El prin rugăciune și prin fapte bune, aceia primesc încă din lumea aceasta bucuria cea negrăită și preaslăvită a credinței lucrătoare prin iubire. Plinătatea acestei bucurii o primește omul credincios numai după învierea de obște, când și trupul său va participa la bucuria veșnică a sufletului său unit cu Dumnezeu prin har. Trebuie să cultivăm credința prin rugăciune, ca expresie a iubirii față de Dumnezeu, și prin fapte bune, dovadă a iubirii față de aproapele. Altfel spus, credința singură nu este suficientă, ci ea trebuie să fie însoțită și de faptele credinței, pentru că „precum trupul fără suflet mort este, astfel și credința fără de fapte moartă este” (Iacov 2, 26). Chiar dacă cineva crede cu desăvârșire în Tatăl, și în Fiul, și în Duhul Sfânt, dacă nu săvârșește binele, credința singură nu-i va folosi la nimic pentru mântuire. Credința în Hristos se împlinște prin întâlnirea și comuniunea cu El. Noi credem că Hristos Domnul a înviat, mai ales pentru că Sfinții Apostoli care ne-au propovăduit Evanghelia lui Hristos au văzut și au mărturisit pe Hristos Cel Răstignit și Înviat. La început, credința vine din ascultarea cuvântului Evangheliei, iar apoi ea se confirmă și se luminează prin bucuria prezenței lui Hristos Cel Înviat în sufletele celor care cred în El. Aici se vede legătura tainică dintre citirea Evangheliei ca binevestire a adevărului credinței și răspunsul nostru ca mărturisire a credinței. Mai întâi ascultăm Sfânta Evanghelie și apoi mărturisim Crezul. Când s-au închinat în fața Lui, femeile mironosițe au simțit sau au trăit faptic adevărul împărtășit lor de către Înger prin cuvânt. Credința se cultivă în Biserică prin Evanghelia lui Hristos.